

Arrest

nr. 109_722 van 13 september 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 12 september 2013 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 september 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en met inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 september 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 september 2013, om 11 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G.KLAPWIJK die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L.SEMENIUK, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 7 september 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en een beslissing tot een inreisverbod van drie jaar (bijlage 13sexies). Dit zijn de bestreden beslissingen.

De bijlage 13septies luidt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING (bijlage 13septies).

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

Artikel 27 ;

Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is,

Artikel 74/14:

artikel 74/14 §3,1: er bestaat een risico op onderduiken*

artikel 74/14 §3,3: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor medeplichtigheid aan diefstal PV nr LI.12.LA.001058/2013 van de politie van Luik

Betrokkene heeft geen officiële verblijfplaats in België

(...)

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten;

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, om de volgende reden :

Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken.

Gezien betrokkene niet in bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingen op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

(...)

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

De beslissing tot vasthouding wordt genomen in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene ten dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden ;

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Tirana”

De bijlage 13sexies luidt:

"INREISVERBOD

(verzoeker) wordt inreisverbod voor 3 jaar opgelegd (...)

De beslissing tot verwijdering van 07/09/2013 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING;

Het Inreisverbod wordt afgegeven In toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

artikel 74/11, §1, tweede lid, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

Op 07/09/2013 werd door de politie van Luik een PV opgesteld uit hoofde van medeplichtig aan diefstal. Bovendien heeft betrokkene geen officieel adres in België bestaat het risico op onderduiken redenen waarom hem geen enkele termijn wordt toegestaan om het grondgebied te verlaten en wordt hem een inreisverbod van drie jaar opgelegd."

2. Over de vordering tot schorsing

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet, is er op gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, a fortiori, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (cf. RvS 13 augustus 1991, nr. 37.530).

Zoals vermeld onder punt 2.1., bepaalt artikel 43, § 1 van het PR RvV dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de Vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk en - op het eerste gezicht - onbetwistbaar moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

Over dit gemis aan uiteenzetting van de dringende noodzakelijkheid kan evenwel heen gestapt worden wanneer deze vereiste een soort hinderpaal vormt derwijze dat die de toegang voor de verzoekende partij beperkt op een wijze of op een punt dat haar recht op toegang tot de rechter in de kern zelf wordt aangetast, kortom wanneer deze vereiste er niet langer toe strekt de rechtszekerheid en de goede werking van het bestuur te dienen (cf. vaste rechtspraak EHRM. Zie bv. EHRM 24 februari 2009, vzw L'Erablière/België, § 35).

2.2.2. De beoordeling van de voorwaarde van het uiterst dringend karakter

In casu is de verzoekende partij van haar vrijheid beroofd met het oog op haar verwijdering. Ze maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn. De verwerende partij betwist het uiterst dringend karakter niet.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

3.3.1.1. Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Hieruit volgt tevens dat wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel mag zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

3.3.1.2. Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn

over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

3.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.3.2.1. In casu voert de verzoekende partij in een enig middel de schending van artikel 8 EVRM aan:

“Doordat, tweede onderdeel. de bestreden beslissing strijdig is met artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) dat als volgt luidt: (...).Terwijl, dat het vaststaat dat er tussen verzoeker en zijn echtgenote - gelet op het huwelijk afgesloten op 2 juni 2011 in Albanië alsook hun samenleven sinds 2010 in België op het zelfde adres - een privé - en gezinsleven bestaat in de zin van artikel 8 van het EVRM dat als zodanig dient te worden beschermd; Dat het feit dat verzoeker op heterdaad zou betrappt zijn als medeplichtige in het kader van een diefstal van een pakje sigaretten en daarvan door de politie een PV werd opgesteld - feit dat door verzoeker overigens ten stelligste wordt betwist - geenszins voldoende zwaarwichtig kunnen worden bevonden om in aanmerking te kunnen komen als een “toegestane inmenging van een openbaar gezag in het belang van de openbare veiligheid” zoals bedoeld door de tweede paragraaf van artikel 8 EVRM om verzoeker het land uit te zetten met een inreisverbod van drie jaren; Dat het hier om een diefstal van een pakje sigaretten gaat en het dus een feit betreft dat op zijn juiste waarde en omvang dient te worden ingeschat in het licht van het begrip “openbare veiligheid”; Dat tenslotte verzoeker niet veroordeeld is voor dit enkele feit, hij met klem ontkent bij deze diefstal te zijn betrokken en hij dus dient te moeten genieten van het vermoeden van onschuld; Dat vooral in de bestreden beslissing iedere proportionaliteit en belangenafweging ontbreekt tussen, enerzijds, het privéleven van verzoeker om zijn gezinsleven te beleven op het Belgische grondgebied met zijn echtgenote en, anderzijds, het collectief belang dat verzoeker de openbare veiligheid zou respecteren; Dat de bestreden beslissing er thans alle schijn van heeft louter een arbitraire maatregel te zijn ten aanzien van verzoeker; Dat hoe dan ook het voornoemde feit aangaande de vermeende betrokkenheid van verzoeker bij een diefstal geenszins een inreisverbod van 3 jaar zoals opgelegd door de bestreden beslissing kan of mag verantwoorden, temeer dat verzoeker juist op het punt staat in het huwelijk te treden om zijn sinds 2010 bestaande sentimentele relatie met Mevrouw PETIT te officialiseren; Dat evenmin een eventuele onregelmatigheid van het verblijf van verzoeker op het grondgebied van het Rijk aan sich kan volstaan om aan verzoeker de bestreden beslissing op te leggen; hij beschikt over een geldig paspoort met een inreisstempel van 28 augustus 2013 en Albanen zijn thans niet visumplichtig; Dat de onregelmatig of onwettelijkheid van één enkel onderdeel van de bestreden beslissing moet leiden tot een nietigverklaring van de alle onderdelen van die beslissing; Dat de bestreden beslissing strijdig is met artikel 8 van het EVRM;”

3.3.2.2. Verzoeker steunt het moeilijk te herstellen ernstig nadeel eveneens op artikel 8 van het EVRM. Hij voert aan:

“Dat verzoeker op zaterdag 21 september in het huwelijk dient te treden met Mevrouw PETIT voor de ambtenaar van burgerlijke stand van de gemeente Luik; Dat het hier dus niet meer om een intentie gaat om te huwen of te gaan samenwonen doch het wel degelijk een officiële toelating betreft met concrete datum etc... Dat deze huwelijksvoltrekking dus voldoet aan alle wettelijke voorwaarden en het duidelijk is dat de administratieve overheid, i.c. de ambtenaar van burgerlijke stand van de gemeente Luik, noch het Openbaar Ministerie - bij monde van de Procureur des Konings - ditmaal hebben gemeend zich te moeten verzetten tegen het aanstaande huwelijk omdat het enkel maar zou dienen om verzoeker aan een wettig verblijf in België te helpen, quod certe non; Dat het feit dat in het verleden de ambtenaar van burgerlijke stand en het OM zich verzetten tegen het huwelijk en dit thans niet meer het geval lijkt te zijn op tegensprekelijke wijze aan toont dat de ambtenaar van burgerlijke stand alsook het OM overtuigd zijn geworden van de oprechtheid van verzoeker inzake zijn huwelijksintenties met Mevrouw PETIT; Dat aan verzoeker middels de bestreden beslissing een inreisverbod voor een termijn van drie jaar wordt opgelegd zodat hij bij uitvoering van de bestreden beslissing niet in huwelijk zal kunnen treden, laat staan bij zijn levenspartner zal kunnen vertoeven; Dat hier sprake is van een zeer ernstige inbreuk op het privé - gezinsleven zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM. (zie boven) Dat er wel degelijk sprake is van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofd van verzoeker. Dat verzoeker tenslotte nog moet verschijnen voor de Raadkamer van Luik dat zich op 18 september a.s. zal uitspreken over het verzoek tot onmiddellijke invrijheidstelling zoals door verzoeker ingeleid op grond van artikel 71 e.v., Vr,W.;”

Aangezien verzoeker zowel het enig middel als het moeilijk te herstellen ernstig nadeel steunt op artikel 8 van het EVRM worden beide voorwaarden samen behandeld.

Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

3.3.2.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voorzover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

3.3.2.3.1. Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). De

beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38).

Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37). Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

3.3.2.3.2. Uit het voorgaande kan in deze stand van het geding worden besloten dat de bestreden beslissing geen inmenging is in het privéleven van de verzoekende partij. Aangezien het gaat om een eerste toelating, dient niet te worden getoetst aan het tweede lid van artikel 8 van het EVRM.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen.

Verzoeker verduidelijkt in het verzoekschrift dat dat er tussen hem en zijn echtgenote - gelet op het huwelijk afgesloten op 2 juni 2011 in Albanië alsook hun samenleven sinds 2010 in België op het zelfde adres - een privé- en gezinsleven bestaat. Verzoeker voert aan dat hij op het punt staat in het huwelijk te treden om zijn sinds 2010 bestaande sentimentele relatie met Mevrouw PETIT te officialiseren. Ter terechtzitting legt hij een stuk van de dienst huwelijken van de stad Luik neer waaruit blijkt dat verzoeker en zijn partner op 23 juli 2013 een verklaring van huwelijk hebben afgelegd en dat het huwelijk zal worden voltrokken op 21 september 2013.

Verzoeker toont niet aan in België een effectief gezinsleven te leiden in de zin van artikel 8 EVRM. Hij beroept zich op een langdurige relatie met mevrouw Marthe Petit, van Belgische nationaliteit. Hij voert evenwel zelf aan dat het huwelijk dat tussen hen werd afgesloten te Zall-Herr (ALBANIË) niet werd erkend door de Belgische autoriteiten.

Bovendien wordt vastgesteld dat verzoeker niet sinds 2010 in België op het zelfde adres samenleeft. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 7 januari 2012 werd gerepatriëerd naar Tirana.

Verzoeker kan niet gevolgd worden in zijn betoog dat het Openbaar Ministerie zich als zodanig niet zou verzetten tegen het huwelijk, omdat de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand de huwelijksvoltrekking toestond zonder het advies van het parket in te winnen. Er bestaat geen enkele regelgeving inzake het inwinnen van een dergelijk advies, zodat dit op geen enkel moment een verplichting kan uitmaken van de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand. Het vastleggen van een huwelijksdatum zonder het inwinnen van het advies van het parket geeft geen enkele objectieve indicatie voor het bestaan van een effectief beleefde gezinssituatie, noch kan daaruit een standpunt van het Openbaar Ministerie worden afgeleid.

Bovendien geeft de loutere intentie om te huwen geen automatisch recht op verblijf, net zo min als een huwelijk of een afgesloten verklaring van wettelijke samenwoning dat overigens doet.

Evenmin vormt het opgelegde inreisverbod van drie jaar een moeilijk te herstellen ernstig nadeel, aangezien de opheffing ervan kan worden gevraagd teneinde gezinshereniging met een burger van de Unie te bekomen.

Artikel 74/12 § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

"De minister of zijn gemachtigde kan het inreisverbod opheffen of opschorten omwille van humanitaire redenen.

Wanneer twee derde van de duur van het inreisverbod is verstreken, kan de onderdaan van een derde land een opschorting of opheffing van het inreisverbod vragen om professionele of studieredenen".

Uit artikel 16 van het wetsontwerp van 19 oktober 2011 tot wijziging van de vreemdelingenwet blijkt dat de termijn van twee derde van de duur van het inreisverbod niet moet worden afgewacht om de opheffing of opschorting van het inreisverbod aan te vragen met het oog op gezinshereniging met een burger van de Unie:

"Op die manier kan een inreisverbod worden opgeheven omwille van humanitaire redenen, en meer in het bijzonder omwille van specifieke medische of familiale redenen, het bezoek van een ouder die ernstig ziek is, de gezinshereniging met een Belg of met een burger van de Unie of in geval het risico bestaat op schending van een recht dat wordt beschermd door het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens."

Verzoeker toont niet aan dat ingevolge de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen hinderpalen ontstaan om het gezinsleven tijdelijk elders te leiden. Integendeel verzoeker stelt zelf dat hij op 2 juni 2011 in Albanië in het huwelijk is getreden met zijn partner.

Aangaande het betoog dat verzoeker moet verschijnen voor de Raadkamer van Luik dat zich op 18 september as. zal uitspreken over het verzoek tot onmiddellijke invrijheidstelling volstaat volgende vaststelling.

Artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van artikel 7 van de vreemdelingenwet tegen die maatregel beroep kan instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. De Raad is derhalve onbevoegd voor zover het beroep gericht is tegen de beslissing tot vrijheidsberoving van verzoeker.

Verzoeker maakt geen schending van artikel 8 EVRM aannemelijk.

Verzoekende partij toont niet aan een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen lijden bij de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen.

Dienvolgens is niet voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 PR RvV.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien september tweeduizend dertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. H. VAN GOETHEM,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

H. VAN GOETHEM

M. MILOJKOWIC,